

Marc Vanrunxt kijkt om:

Een modespektakel en een videoproject

Ai (Marc Vanrunxt) – Foto Anna Vandertaelen

Met de eerste choreografieën die Marc Vanrunxt in het openbaar toonde, vestigde hij reeds de aandacht op zich. *Vier korte dansen* was mooi en sterk, het zat goed in elkaar en het was eerlijk: een bewijs dat een jong choreograaf voldoende materiaal voorhanden heeft om sterk en persoonlijk werk op het podium te zetten, zonder zich belachelijk te hoeven maken met boven de krachten aangevat werk.

In *Poging tot beweging*, een werk voor zes dansers, ging hij dieper in op een thema dat hem sinds *No pseudo mas* (een *Korte Dans*) blijft bezighouden: dat van het ingepakte lichaam, dat flink beperkt wordt in zijn bewegingen en dat een strijd levert tegen de restricties, tegen zichzelf ook.

In *Hyena* treden, naast de beperking van de bewegingsvrijheid, ook de dubbelzinnige symboliek, de kitsch meer naar voren, maar ook de zware dramatische geladenheid, vervat in traag voortkruipende, gespannen beelden, en een uitgesproken zin voor evenwicht en esthetiek,

zowel in de encenering als in de kostuums en de belichting.

Op festivals als Klapstuk, Kaaitheater en De Beweging werd het werk van Vanrunxt niet altijd eensgezind positief onthaald, maar het was alleszins altijd stof tot discussie. In Nederland kende hij groter succes en dat leverde hem de voorbije maanden twee bijzondere opdrachten op. De afdeling Mimeopleiding van de Amsterdamse theaterschool stelde Vanrunxt voor een videoproduktie te maken met leerlingen van de school. Apparatuur en de nodige technische medewerkers (cameraman, monteur, belichtingstechnicus) werden te zijner beschikking gesteld. In januari kwamen de organisatoren van het Spring Dance Festival in Utrecht met het verzoek "iets" te maken rond de "verpakking van het lichaam, een thema dat de rode draad zal worden voor het festival in '87. Voor Spring Dance '86, dat in maart heeft plaatsgevonden, wilde men een voorproefje, een aanzet tot ideeën. Beide produkties waren meer dan een uitdaging, ze boden ook de gelegenheid ideeën toe te passen die in een gewone choreografie hun plaats niet vinden. Zo konden frivole, speelse elementen, kitsch en decadentie minder genuanceerd worden ingelast.

De video kreeg de lange titel *Bewegend gezelschap maakt gebaren "zonder melodrama"*. Een stel "prinsen en markiezen en één prinses" evolueren doorheen surrealistische scènes die zwaar beladen zijn met symboliek: een kristallen bol, een melkstraal die zich over een danser uitstort, een maagdelijk witte, erotische arendskelk, een rode jurk die onder water verdwijnt, ... Passages die zich binnen, in somptueuse decors afspelen, worden afgewisseld door beelden van roze flamingo's, met vreselijk lenige, verleidelijke halsbewegingen, en van voorbijglijdende grijze wolken. Ondanks een aantal debuutfouten (o.m. in de assemblage), houdt de video heel wat moois en waardevols in.

Ai, het project voor Spring Dance, kwam in een vrij korte tijdspanne tot stand: in januari de vraag, in februari zijn de repetities gestart en in maart stond het op de planken van Tivoli. *Ai* werd dan ook geen echte dansproduktie, veeleer een gedanst modespektakel, een show, waarvoor de kostuums speciaal ontworpen werden door Vanrunxt, Eric Raeves (die ook tekende voor kostuums in vroegere produkties van Vanrunxt), Anita Evenepoel en Marc Vreven.

De show begint met Eric Raeves die naakt het plankier, dat diep de zaal insteekt, oploopt, zo goed als niet verscholen achter een reusachtige waaier, met op de achtergrond de hits *Do you wanna touch me* en *Why waist a good looking boy*. En dan gaat het allemaal snel. Dansers komen en gaan in telkens weer nieuwe kostuums, in telkens weer nieuwe situaties. Net als in de video breekt een in papier gewikkeld figuur uit zijn enge cocon (in de video pakt de "Christo-manie" ook nog een tafel in) en scheuren dansers zich uit hun papieren jurken. Vanrunxt laat op een gegeven ogenblik een wijde, rode rok vallen, die hij als gesloten bloemblaadjes boven het hoofd hield. Boven de rode rok valt een zwarte, en daarover een roze tullen rok. Het bovenlijf blijft naakt, maar het gelaat gaat schuil achter een wat eng, maar toch ook grappig uilemasker. Symbolisch, decadent en ridikueel: het is tenslotte een plastic speelgoedmasker. Dat kan je ook zeggen van de plastic zwanen waaruit de dansers confetti toveren, en van de heiligenprentjes en de rode harten die op jurken prijken, zelfs van de zangeres die tijdens het intermezzo Bardot-liedjes dubt. Dubbelzinnigheid wordt ten top gedreven en er worden relativerende knipogen gegeven, maar het blijft steeds ernstig, pathetisch zelfs, à la Vanrunxt. Het blijft gaan om gevoelens, die in hun abstracte hoedanigheid worden omgezet in bewegingen, menselijke en dierlijke bewegingen.

Zowel de video als dit modespektakel betekenen voor Vanrunxt de afsluiting van een fase in zijn werk, een laatste omkijken. Hij broedt een nieuwe choreografie uit, die alweer een Nederlandse produktie zal worden! *Adieu* wil hij dynamischer, ruimtelijker, met minder restricties in de bewegingen.

Katie Verstockt

Ai en de videoproduktie staan op het programma van "De Beweging", Antwerpen, van 4 tot 10 mei.